

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสมบัติอย่างหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์ใช้ภาษาในฐานะเครื่องมือในการสื่อสาร มาแต่โบราณกาล ดังนั้น จึงเป็นที่ประจักษ์ว่าภาษานั้นมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2522 : 1) ทรงกล่าวถึงบทบาทของภาษาว่า "ภาษามีบทบาทในการสื่อสารของมนุษย์ตั้งแต่เด็กจนโต ในเรื่องการศึกษาระหว่างบุคคลที่มีปัญญา และความรู้ทัดเทียมกัน ผู้ที่ใช้ภาษาเป็นและถูกต้องจะสามารถพูดหรือเขียนอย่างน่าฟัง หรือน่าอ่านกว่าผู้ที่ใช้ภาษาไม่เป็น และย่อมมีความสำเร็จมากกว่า..." เช่นเดียวกับกริณิพนธ์เรื่อง "ศึกษิต" ของ น.ม.ส. ตอนที่หนึ่ง (อ้างถึงในทบทวนมหาวิทยาลัย 2522 : 10) ความว่า

ที่ว่าeducated manแสนประเสริฐ

มีข้อเข็ดขิ้นชื่อคือ ภาษา

ไม่โกโกโกลลจากคำรา

ใช้วาจาถูกต้องท่านองดี

อันคำเขียนคำพูดที่คู่คี่ม

ย่อมปลาบปล้มใจประจักษ์เป็นศักดิ์ศรี

สำภาษาเสียงเครื่องเก่งให้ดี

คือเก่งที่จะไม่ใช้เมื่อไรเลย

มีภาษิตคำไทยว่าไว้เที่ยง

ว่า "สำเนียงล่อภาษา" เจ้าข้าเอ๋ย

คำผิดๆ คิดขามเหมือนหนามเคย

อย่าเฉยเมยพึงระวังตั้งหทัย

ภาษาเปรียบเทียบกลองส่องความคิด

ภาพน้ำจิตอาจเห็นได้เด่นใส

ถ้าเขียนคำพูดพูดเปื้อนเลอะเลือนไป

ก็เราใจฤจะแจ่มแอรุ่มฤทธิ

โลกปัจจุบันเป็นยุคสารสนเทศ (Information Age) กล่าวคือประชากรในโลก คิดต่อสื่อสารกันได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว มีการเผยแพร่ข่าวสารกันอย่างมากมาย จนกล่าวได้ว่าโลกยุคนี้เล็กลง เนื่องจากสามารถติดต่อสื่อสารกันได้จากทุกมุมโลก ในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวนี้ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทมาก เพราะเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันมาก มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองถึง 250,000,000 คน (Broughton, 1980 : 1) และเป็นที่ทราบกันดีว่า ผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จะเป็นผู้ที่ได้เปรียบ เพราะสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้ทั้งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ และในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Hughey, et al. 1983 : 36) สังคมไทยก็เช่นเดียวกัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทมาก กัญญา ลินธวานนท์ และ คณะ (2523 : 137) ได้สำรวจหน่วยงาน จำนวน 400 หน่วย ประกอบด้วยหน่วยงานเอกชน 200 หน่วย หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ 200 หน่วย พบว่า ภาษาอังกฤษมีอัตราการ ~~มีอัตรา~~ การใช้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาต่างประเทศอื่น ซึ่งได้แก่ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน นอกจากนี้ยังพบว่าหน่วยงานให้ความสำคัญในระดับมาก ต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการพิจารณาบุคคลเข้าทำงาน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ บังอร สว่างวโรรส (2526 : 44-48) ซึ่งสำรวจหน่วยงานธุรกิจ จำนวน 60 หน่วย พบว่า มีการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานมาก โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจกับบริษัทอื่นภายนอกประเทศหรือบริษัทต่างประเทศมากที่สุด วิจิตร ศรีสอ้าน ปลัดทพวงมหาวิทยาลัย (2530 : 10) กล่าวว่า "ผู้ใช้บัณฑิตในวงการธุรกิจ มีความคิดเห็นว่า บัณฑิตในวงการธุรกิจควรมีคุณลักษณะดังนี้คือ เป็นคนซื่อสัตย์ คนสุจริตและเก่งภาษาอังกฤษ" นอกจากนี้ อภิชัย พันธเสน (2530 : 80-81) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "แนวโน้มพัฒนาการของโลกและประเทศไทยในอนาคต (พ.ศ.2563) กับการพัฒนาการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์" ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในอนาคต ซึ่งมีประเด็นหนึ่งคือ เนื่องจากสังคมเปลี่ยนไป บัณฑิตในอนาคตควรจะต้องรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ทางด้านอาชีพการงานในอนาคต จิรศักดิ์ ศัลยสิทธิ์ ผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่ ธนาคารกรุงเทพ (2531 : 1-2) กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษไว้เช่นกันคือ ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคของการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เป็นการก้าวจากประเทศเกษตรกรรมเข้าสู่ฐานะประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICs) การที่จะสามารถดำเนินธุรกิจติดต่อกับต่างประเทศได้ต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน และสื่อกลางที่เข้ามามีบทบาทสำคัญจะเป็นอื่นใดไปไม่ได้ นอกเสียจากการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นภาษาสากล

ของโลกภาษาหนึ่ง ภาษาอังกฤษมีบทบาทอย่างมากในการประกอบอาชีพ นับตั้งแต่การสอบคัดเลือก เข้าทำงาน การปฏิบัติงาน การเลื่อนขั้นตำแหน่งงาน ตลอดจนการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ให้ลุล่วง ไปด้วยดี จากข้อคิดเห็นดังกล่าวมาแล้วนี้จึงเป็นที่ประจักษ์ชัด เจนว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทอย่างยิ่งมาก ในสังคมไทย เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกอบอาชีพ

มหาวิทยาลัยในสังคมไทย เป็นสถาบันที่สร้างขึ้น เพื่อผลิตกำลังคนสำหรับพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่ประเทศไทยกำลัง เปลี่ยนแปลงไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ มหาวิทยาลัยก็ยังมีบทบาทมากในด้านการพัฒนา เศรษฐกิจ วิทย วิศวะ (2530 : 36) กล่าวไว้ว่า "มีบางคนคิดว่า การศึกษาไม่ควรนำมารับใช้ เศรษฐกิจสำหรับเมืองไทย ความคิดแบบนี้ ค่อนข้างจะ "โรแมนติก" เมื่อ เศรษฐกิจ เป็นปัญหาสำคัญ และ แรงกดดันที่สุดในปัจจุบันของสังคมไทย มหาวิทยาลัยต้องช่วยแก้ปัญหา" แนวความคิด เช่นนี้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการ โครงการวิจัย เรื่องคุณภาพบัณฑิต ของทบวงมหาวิทยาลัย (2529 : 6) ที่ว่า การจัดการศึกษา ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ เพื่อสนองความต้องการของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งมุ่งผลิตแรงงานระดับกลางและระดับสูงออกสู่ตลาด แรงงานนั้น หากปริมาณและคุณภาพของบัณฑิตเหมาะสมกับความต้องการด้านกำลังคนของ ประเทศแล้ว ปัญหาว่างงานก็จะไม่ใช่ปัญหาสำคัญอีกต่อไป ถาวร วิชาภัย (2530 : 60) เสนอแนวคิดการผลิตบัณฑิตในอนาคตว่าต้องผลิตให้เข้ากับสถานการณ์โลก เพื่อสนองความต้องการ ของสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต แนวความคิดเหล่านี้สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยควรผลิตบัณฑิตมา ให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้าน เศรษฐกิจ และในปัจจุบัน มีแนวโน้มว่าบัณฑิตเข้าสู่ตลาดแรงงานด้านธุรกิจเอกชนสูงกว่าภาครัฐบาล ชัยพร วิชาวุธ (2530 : 22) สสำรวจบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2,056 คน ซึ่งเป็นบัณฑิตที่สำเร็จปี พ.ศ. 2522 - 2526 พบว่า ทำงานราชการ 25.7% รัฐวิสาหกิจ 10.2% ธุรกิจเอกชน 55.0% ธุรกิจของตนเอง 4.1% ในการผลิตบัณฑิต อภิชัย พันธเสน และ คณะ (2528 : 23-24) ได้กล่าวไว้ว่า

ผู้ที่มีทักษะเหมาะสมกับงานย่อมทำงานในหน้าที่ของตนได้ดีกว่าผู้ที่มีทักษะด้อยกว่า ดังนั้นบุคคลที่ได้รับการฝึกทักษะอย่างดีจะมีอำนาจการต่อรองเพิ่มขึ้น บริษัทย่อมต้องการพนักงานที่ได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างดีแล้ว เพราะเป็นการลดต้นทุนของตน และบริษัทยินดีจ่ายค่าจ้างค่อนข้างสูงให้แก่ผู้ที่มีทักษะและประสบการณ์ดีกว่าจะมา ฝึกฝนเอาเอง เพราะได้ผลตอบแทนที่แน่นอนกว่า ในสภาพปัจจุบันตลาดแรงงาน เป็นตลาดของผู้ซื้อ (ดังจะเห็นได้จากปัญหาผู้มีการศึกษาว่างงาน) จึงเป็นแรงกดดัน ให้สถานศึกษาเพิ่มการฝึกทักษะในลักษณะที่สามารถใช้งานได้ทันทีมากขึ้น

เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยนั้นมีบทบาทสำคัญในการผลิตบัณฑิตในฐานะทรัพยากรมนุษย์สำหรับการพัฒนาประเทศ และดังที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530 - 2534) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2530 : 9-38) ประเทศไทยกำลังมาถึงจุดที่จำเป็นจะต้องปรับตัวเองเพื่อออกไปต่อสู้กับการแข่งขันในต่างประเทศอย่างมีระบบ จึงต้องแก้ปัญหาภายในประเทศและพัฒนาประเทศให้ เศรษฐกิจขยายตัวเร็วขึ้น ดังนั้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 จึงมีเป้าหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีคุณภาพ มีความสามารถและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทาง เศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลง ด้วยแนวนโยบายดังกล่าวมานี้ แผนพัฒนาการศึกษาระดับ อุดมศึกษาฉบับที่ 6 (ทบวงมหาวิทยาลัย 2529 : 11) จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการอุดมศึกษา โดยมุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการผลิตบัณฑิต วิจัยบริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมของประเทศ และในแผนดังกล่าวยังมีนโยบายข้อที่ 1 คือ ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีคุณธรรม จริยธรรมที่พึงประสงค์สามารถปรับตัวให้ เข้ากับภาวะการเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจ และให้มี ความสามารถในการสร้างงานและประกอบอาชีพอิสระได้ จากแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 6 จะเห็นได้ว่ามุ่งเน้นการพัฒนาคนให้ เหมาะสมกับความต้องการทาง เศรษฐกิจ สำหรับด้านมหาวิทยาลัยนั้นก็ย่อมต้องผลิตบัณฑิตที่สามารถ ปฏิบัติงานได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านธุรกิจ ซึ่งกำลังมีการขยายตัวสูง อันจะมีผลดีต่อ เศรษฐกิจ ของชาติตามที่กำหนดในแผนพัฒนาประเทศ

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งของทักษะการใช้ภาษาอันได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะ เชิงผลิต (Productive Skill) กล่าวคือ ผู้ใช้ภาษา จะต้องแสดงความสามารถในการใช้ภาษาออกมาด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียน จึงเป็นการที่ผู้ใช้ภาษาสื่อความหมายที่ตนต้องการโดยผ่านข้อเขียน ฮิวซีย์ และ คณะ (Hughey, et al.1983 : 36) มีความเห็นว่า การสื่อสารด้วยการเขียนนั้นเป็นเครื่องมือ ที่จะใช้ในการดำรงชีพในโลกแห่งความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะการเขียน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษา ต่างประเทศสามารถนำไปใช้ได้ ในสภาพชีวิตจริงนอกห้องเรียน อันต่างจากการเรียนทักษะการพูด ซึ่งผู้เรียนจะใช้ได้เมื่อมีโอกาสพบกับชาวต่างประเทศหรือ เป็นการฝึกหัดภายในห้องเรียน เท่านั้น การเขียน เป็นการสื่อสารที่ผู้เขียนสามารถแสดงความรู้สึกและ /หรือความคิดเห็นของตน

ดังกล่าวที่ว่า "ภาษาเขียนนั้นก็คือสพานสำหรับความคิดเดินข้ามนั่นเอง" (Hughey, et al. 1983 : 34) ดังนั้นจึงถือได้ว่าการเขียนเป็นส่วนหนึ่งของการที่มนุษย์เรียนรู้โลกรอบตัว ทั้งนี้เพราะผู้เขียนจะต้องกลั่นกรองความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับมาเพื่อแสดงออกมาเป็นข้อเขียน ที่สื่อความหมาย ในแง่นี้การเขียนสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายอันหนึ่งของการเรียนภาษา

ต่างประเทศตามแนวพระดำริของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2522 : 5) ที่ว่า "ไม่ให้เราติดพันอยู่กับตัวเราเอง การมองอย่างแคบ ๆ การเรียนรู้ภาษาอื่นนอกจากภาษาแม่ เราจะสามารถออกจากระบบการเปรียบเทียบที่หมุนเข้าหาตัวเอง หรือหาชาติของคน และผู้วิธีที่จะดำเนินชีวิตให้ทันโลก" เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสาร เพราะฉะนั้นจึงเป็นทักษะที่สังคมต้องการสูง เห็นได้จากผลงานวิจัยสำรวจความเห็นของหน่วยงาน กัญญา ลินธวานนท์ และ คณะ (2523 : 150-156) พบว่าหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชนมีอัตราใช้การติดต่อได้ตอบทางหนังสือมากที่สุด (63.5%) เมื่อเทียบกับทักษะอื่น คือ สนทนาติดต่อด้วยวาจา การแปลและการอ่านค้นคว้าเอกสาร ส่วน บังอร สว่างวโรธ (2527 : 48) สำรวจทัศนคติของบริษัทรูทิจ พบว่าใช้ทักษะการเขียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะ ฟัง พูด และอ่านผลการวิจัยทั้งสองยืนยันว่าทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นที่ต้องการอย่างมากในสังคมไทย และกล่าวได้ว่าเป็นความต้องการของผู้เรียนซึ่งจะต้องออกไปสู่ตลาดแรงงานต่อไป

เมื่อพิจารณาบทบาทหน้าที่ของมหาวิทยาลัยในด้านการผลิตบัณฑิต ให้มีความสามารถในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ประกอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ยืนยันว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นที่ต้องการมากที่สุด สำหรับการทำงานด้านธุรกิจ จึงนำมาสู่ข้อสรุปว่า การเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เป็นเรื่องสมควรให้ความสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้เป็นคุณสมบัติสำหรับบัณฑิตนำไปใช้ในการประกอบอาชีพต่อไป ตามความต้องการของตลาดแรงงานซึ่งสอดคล้องกับแนวพระดำริของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2522 : 4-5) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศ

2 ประการ คือ (1) เรียนภาษาเพื่อตนเอง เพื่อความรู้ของตนเอง และ (2) เรียนภาษาเพื่อไปประกอบอาชีพ เพื่อนำภาษาไปประกอบอาชีพ และยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ กัญญา ลินธวานนท์ (2522 : 124) เกี่ยวกับเป้าหมายการเรียนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย คือ (1) เป้าหมายด้านที่เป็นการศึกษาทั่วไป (Liberal Education) เพื่อสร้าง

คนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ เป็นผู้มีสติปัญญา ความรอบรู้ คุณธรรม จิตใจ และรสนิยมสูงส่งเป็นผู้มีการศึกษา สร้างความเข้าใจและทัศนะที่กว้างในการมองโลก (2) เป้าหมายด้านประโยชน์ใช้สอย (Utilitarian) เพื่อสนองความต้องการของปัจเจกบุคคล สังคม เพื่อการสื่อสาร ในด้านการดำเนินธุรกิจการค้าทั้งระดับภายในและนอกประเทศ นอกจากนี้ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 187) ยังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาข้อหนึ่งว่า ควรแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ และเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน ควรปรับพื้นฐานให้พอเพียงก่อน แล้วควรจะสอนสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพภายภาคหน้า แนวความคิดดังกล่าวมานี้ตรงกับนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัย 2522 : 25-26) ข้อ 2 และข้อ 4 คือ ข้อ 2 การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ควรจัดให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม และการเมืองของประเทศ และ ข้อ 4 ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเพียงพอที่จะใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ การสื่อสาร การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การศึกษา และวิจัยในแขนงวิชาต่าง ๆ ตามเป้าหมายของผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจะเป็นที่ต้องการอย่างมากในตลาดแรงงาน แต่ปรากฏว่าการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยยังอยู่ในระดับไม่น่าพอใจนัก จากผลการวิจัยต่าง ๆ เช่น กุสุมา มนะสุนทร (2519 : 78-80) ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักศึกษามือหนึ่ง จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่พอใจ โดยมีคะแนนค่าเฉลี่ยของข้อสอบแบบปรนัยเท่ากับ 10.40 จากคะแนนเต็ม 20 และค่าเฉลี่ยของข้อสอบแบบอัตนัยเท่ากับ 21.75 จากคะแนนเต็ม 40 ปราวณี วาณิชเจริญธรรม (2524 : 57-61) ศึกษาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า พื้นความรู้ด้านการอ่านและการใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ กล่าวคือ ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไคล์ที่ 50 ปรีญา อีระวงศ์ และคณะ (2525 : 60-64) ศึกษาปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การเขียนของนิสิตอยู่ในระดับต่ำมีสมรรถภาพเพียงร้อยละ 52-61 บังอร สว่างวโรรส (2526 : 57) สสำรวจความเห็นอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา 8 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒวิทยาเขตประสานมิตร วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเกริก

เกี่ยวกับด้านการเขียนภาษาอังกฤษพบว่า อาจารย์มีความเห็นว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นคุณค่าด้านการเขียนยังไม่ดีพอ ไม่สามารถเขียนประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และหลักการเขียนที่ดีได้ และไม่สามารถเขียนประโยคที่คิดตามลักษณะการเขียนทางธุรกิจได้ สรุปแล้วผู้เรียนมีปัญหาตั้งแต่ระดับโครงสร้างของประโยคจนถึงระดับลีลาการเขียน (2) ความรู้ในด้านศัพท์มีจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัพท์เฉพาะสาขาวิชา นอกจากผลงานวิจัยแล้วยังมีความเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับความไม่พอใจในเรื่องความสามารถในการเขียนของนักศึกษาไทย เช่น ในการประชุมของคณะกรรมการการศึกษา สภาผู้แทนราษฎร ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2530 : 160) ได้สรุปผลการประชุมว่า "นักศึกษาที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยยังมีทักษะพื้นฐาน เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ทักษะในการสื่อความหมายในการเขียนในระดับที่ไม่น่าพอใจ" ลิปพนนท์ เกตุทัต (2531 : 41) มีความเห็นว่า "จุดอ่อนอย่างยิ่งของระบบมหาวิทยาลัยทุกแห่งคือ การใช้ภาษา ภาษาที่ใช้มักจะไม่ explain ไม่ได้ มัณฑิตใหม่ ๆ เขียนภาษาไทยไม่ค่อยได้และเราต้องติดต่อกับต่างประเทศมาก ฉะนั้นภาษาอังกฤษจำเป็นอย่างยิ่ง" โอเวนส์ (Owens 1970 : 121) สอดถามความเห็นจากผู้เข้าร่วมการสัมมนาที่ศูนย์ภาษาอังกฤษ ประเทศสิงคโปร์ (Regional English Language Center) พบว่าทุกคนมีความเห็นตรงกันว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเอเชียอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาเป็นเวลา 15 ปีนั้น พบว่า นักศึกษาส่วนมากยังไม่สามารถใช้การเขียนภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุปแล้วปัญหาก็คือ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาไทย ยังไม่มีประสิทธิภาพพอเพียงสำหรับการใช้ภาษาในการสื่อสารในสังคมปัจจุบัน ซึ่งกำลังมีความต้องการสูง จึงเป็นข้อเสียเปรียบของบัณฑิตในด้านการประกอบอาชีพและการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศตามวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม หรือการศึกษาต่อเป็นต้น

การสอนเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่าการสอนนั้นมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ ดังเช่น กายเอ้ และ บริกส์ (Gagné and Briggs 1979 : 19) ให้คำจำกัดความการสอนว่าเป็นวิธีการที่บุคคลต่าง ๆ อาทิเช่น ครู ผู้ออกแบบ

วัสดุการสอน นักหลักสูตรใช้เพื่อพัฒนาแผนการที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ วัตถุประสงค์หลักในการสอนนั้นคือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ นาลีโน บราวน์ และ คมปะ (Nacino-Brown, et al. 1982 : 2) กล่าวถึงการสอนว่าเป็นความพยายามช่วยให้บุคคลมีความรู้ความสามารถ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป้าหมาย ของการสอนคือ การทำให้เกิดการเรียนรู้ตามที่ต้องการขึ้นในตัวผู้เรียน โปสนเนอร์ และ รุดนิตสกี (Posner and Rudnitsky 1982 : 7, 131) มีความเห็นว่า การสอนเป็นกระบวนการที่มุ่งหมายให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้นจึงประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ของครูที่มุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และ เสริมศรี ไชยศรี (2528 : 6-7) ให้ความหมายของการสอนว่า เป็นสถานการณ์ในและ/หรือนอกห้องเรียนที่บุคคลหนึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของอีกผู้หนึ่งอย่างตั้งใจ โดยสร้างสภาพแวดล้อมของผู้เรียนในทางที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นจึงเป็นข้อยืนยันอย่างชัดเจนว่า การสอนนั้นมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นปัจจัยโดยตรงที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับในกรณีปัญหาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาไทยนั้น จึงควรที่จะใช้การสอนเป็นวิธีหนึ่งในการแก้ปัญหาเพื่อก่อให้เกิดผล คือการเรียนรู้ที่ตีขึ้นในด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นการสอนยังเป็นกิจกรรมที่สามารถควบคุมกำหนดให้เป็นไปตามที่ต้องการได้ เพราะไม่ซับซ้อน เท่ากับปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้ เช่น ตัวผู้เรียน สภาพแวดล้อม ผู้ปกครอง เป็นต้น เพราะฉะนั้นการสอนจึงมีความเป็นไปได้สูงในเชิงการนำไปปฏิบัติ และผลที่เกิดจากการสอนยังเป็นผลโดยตรงต่อผู้เรียน การใช้การสอนในการแก้ปัญหาจึงให้ผลตรงประเด็นที่เป็นปัญหาและก่อให้เกิดประโยชน์ทันกับความต้องการของ เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

โดยธรรมชาติแล้วทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นการเขียนภาษาของตนเองหรือภาษาต่างประเทศ การสื่อสารด้วยการเขียนนั้นจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าการใช้ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูดหรือการฟัง ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกิจกรรมที่ผู้ใช้ภาษาต้องใช้ความสามารถของตนเอง โดยปราศจากการช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น คู่สนทนาในการฟัง-พูด และผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อทำให้ข้อเขียนของคนสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนภาษาต่างประเทศย่อมเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียน ถ้าผู้เรียนมีปัญหาด้านการใช้ภาษาในระดับที่ต่ำกว่าข้อความ คือระดับคำและประโยคอยู่แล้ว (Valette 1977 : 217 ; Byrne 1982 : 4-5; Dixon and Nessel 1983 : 83) เพราะฉะนั้น พินคาส (Pincas 1982 : 24) และ ฮิวซีย์ และ คมปะ

(Hughey et al 1983 : 5) จึงมีความเห็นว่า ทักษะการเขียนนั้นต้องมีการสอน เพราะไม่สามารถเรียนรู้ได้เองตามธรรมชาติจากการอ่านหรือการเขียนอย่างอิสระ การสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้ทักษะการเขียน ดังที่ บังอร สว่างวโรรส และ เมลวิน ชาร์แมน (Sawangvarorose and Sharman 1984 : 91) ได้สังเกตพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ในระดับต่ำ ทั้งที่เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี จึงเสนอแนะว่าสิ่งที่ต้องการคือ วิธีการสอนทักษะการเขียนแบบใหม่

นอกจากนั้น ซาเมล (Zamel 1987 : 698-699) ได้สรุปผลการวิจัยหลายฉบับที่แสดงว่าวิธีการเขียนของนักเรียนเป็นผลมาจากวิธีการสอน เช่น โรส (Rose อ้างใน Zamel 1987 : 710) ศึกษางานเขียนของนักเรียนชาวอเมริกันพบว่า นักเรียนที่เรียนคำกริยาที่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์และเทคนิควิธีเขียนจะเกิดการชะงักงันขณะที่เขียน เซลท์ (Self อ้างใน Zamel 1987 : 710) ศึกษาพบว่านักเรียนไม่ชอบเขียนและมีความกังวลสูง เนื่องมาจากการเรียนกับครูที่คาดหวังงานเขียนที่ตีพิมพ์แบบ ส่วน โจนส์ (Jones อ้างใน Zamel 1987 : 711) ศึกษากระบวนการเขียนของนักเรียนต่างชาติพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการที่เน้นการท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้น ไม่สามารถเขียนข้อความที่สื่อความหมายได้ และมุ่งให้ความสนใจ แต่การแก้ไขไวยากรณ์ ซาเมล (Zamel 1987 : 715) ให้นักเรียนต่างชาติเขียนบรรยายความรู้สึกพบว่า การที่ครูเน้นเรื่องกฎเกณฑ์และข้อจำกัดต่าง ๆ ทำให้นักเรียนรู้สึกไม่กล้าที่จะเขียน นักเรียนมีความรู้สึกที่ถูกจำกัดขอบเขตจนกระทั่งเขียนออกมาไม่ได้ รู้สึกสับสนท้อแท้ และหมดความเชื่อมั่นในตนเองจนไม่ยอมเขียนเลย

เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เขียน ดังนั้นจึงเป็นวิธีทางหนึ่งในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับทักษะการเขียนภาษาต่างประเทศนั้น การสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งและควรเป็นการสอนเน้นการพัฒนาทักษะการเขียนโดยเฉพาะ ซึ่งต้องอาศัยข้อความรู้เกี่ยวกับทักษะเขียนจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่าง ๆ ทั้งในด้านเกี่ยวกับตัวทักษะการเขียน และวิธีสอนการเขียน

การสอนที่ดีซึ่งหมายถึง การสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ประสงค์ของการเรียนอันได้แก่ เกิดการเรียนรู้ นั้น นักการศึกษาหลายคนมีความเห็นตรงกันว่า ควรจะเป็นการสอนที่มีการจัดให้เป็นระบบที่ดี เช่น แครอล (Carroll อ้างใน Bhattachar 1973 : 51) กล่าวถึงคุณภาพของการสอนว่า หมายถึงระดับของการจัดการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

ไทเลอร์ (Tyler 1973 : 83) มีความเห็นว่า การจัดระบบการสอนนั้นมีอิทธิพลอย่างมาก ต่อประสิทธิภาพในการสอน และผลที่จะเกิดขึ้นต่อผู้เรียน กายเอ่ และ บริกส์ (Gagne and Briggs 1979 : 2) มีความเห็นว่า การสอนนั้นต้องมีการวางแผนอย่างเป็นระบบ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในผู้เรียนแต่ละคน เดวิส (Davies 1981 : 5) เชื่อว่าในแง่ ของการ เป็นศาสตร์ การสอนที่ดีจึงควรมีลักษณะ เป็นแนวความคิดที่มีหลักการ มีการเตรียมการ อย่าง เป็นระบบ และมีการจัดการเสนออย่างดี สัจจ อูทรานันท์ (2529 : 5) มีความเห็นว่า การจัดระบบการเรียนการสอน หมายถึง การจัดองค์ประกอบของการเรียนการสอนให้มีความ สัมพันธ์กัน เพื่อสะดวกต่อการนำไปสู่จุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนที่ได้กำหนดไว้ การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบจึงเป็นการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสอน ที่ช่วยให้นักศึกษาไทยมีความสามารถในการสื่อสารได้ด้วยการเขียนนั้น จึงจำเป็นต้อง เป็นการสอน ที่มี การจัดองค์ประกอบต่าง ๆ อย่าง เป็นระบบ กล่าวคือ เป็นรูปแบบที่กำหนดองค์ประกอบ ทั้งหมดในการสอน เช่น เนื้อหา ขั้นตอนวิธีสอนและการประเมินผล รูปแบบการสอนดังกล่าวนี้ จึงสะดวกสำหรับการนำไปใช้ ในปัจจุบันนี้แม้จะมีการศึกษาค้นคว้ามากมายเกี่ยวกับทักษะการเขียน ตลอดจนวิธีสอนการเขียนภาษาต่างประเทศ แต่ยังเป็น การคิดค้นแยกแต่ละประเด็น ตัวอย่างเช่น วิธีการสอนแบบควบคุม (Controlled Approach) วิธีการสอนแบบเขียนอย่างอิสระ (Free Writing) วิธีการสอนแบบรวมประโยค (Sentence Combining Approach) ฯลฯ วิธีสอนแต่ละวิธีก็มีจุดมุ่งเน้นที่ต่างกัน และมักไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ส่วนที่เป็น เนื้อหาหรือวิธีการประเมินผล แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการบูรณาการข้อคิดค้นเกี่ยวกับ องค์ประกอบต่าง ๆ ในการเขียนให้สมบูรณ์ครบวงจรของการสอน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษารูปแบบ การสอนซึ่งจะ เป็นการจัดการองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีจุด มุ่งหมาย เพื่อช่วยให้นักศึกษาไทย เรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจนสามารถใช้เป็น เครื่องมือ ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาต่างชาตินั้น ได้มีการศึกษาค้นคว้ากันมา เป็นเวลานาน จึงเกิดแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนแบบต่าง ๆ พัฒนาการของวิธีสอนการเขียนแบ่งได้ เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวิธีสอนแบบเดิม ซึ่งมีการมุ่งเน้นที่ตัวงานเขียน (Product Centered) กลุ่มนี้มีแนวความคิดว่าลีลาการเขียน (Style) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด และเชื่อว่ารูปแบบ ของงานเขียนนั้นต้องกำหนดก่อนที่จะลงมือเขียน (Connor 1987 : 677) ส่วนอีกกลุ่มนั้น

ได้แก่วิธีสอนแบบใหม่ มุ่งเน้นกระบวนการที่ใช้ในการเขียน (Process Centered) วิธีสอนแบบนี้ให้ความสำคัญกับกลวิธีในการคิดค้นข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการเรียน : สอนให้ผู้เรียนคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการเขียน ตลอดจนผู้อ่านงานเขียนนั้น และเชื่อว่ากระบวนการเขียนมีลักษณะย้อนไปมา (Recursive) (Gonnor 1987 : 677) แนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียนนี้กำลังเป็นที่นิยมแพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน (ตั้งแต่ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเจ้าของภาษา ได้มีผู้สนใจศึกษากระบวนการที่ใช้ในการเขียนกันมาก และนำมาเป็นข้อมูลในการออกแบบการสอน สำหรับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนต่างชาติ ก็ได้รับอิทธิพลดังกล่าวนี้ มีผู้สังเกตกระบวนการที่ผู้เรียนต่างชาติใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เช่น ซาเมล (Zamel 1983 : 165-187) และ ไรเมส (Raimes 1985 : 229-258) ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนต่างชาติมีกระบวนการเขียนบางประการที่คล้ายคลึงกับผู้เขียนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่ก็มีบางประการที่แตกต่างออกไป นอกจากนั้นกระบวนการที่ผู้เรียนที่เขียนเก่งและไม่เก่งใช้นั้นยังแตกต่างกันอีกด้วย ในขณะที่แนวโน้มในปัจจุบันมีแนวความคิดพื้นฐานว่า การเขียนนั้นเป็นกระบวนการ วิธีสอนแบบมุ่งเน้นที่งานเขียนจึงไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเขียนที่เกิดขึ้นจริง เพราะฉะนั้นจึงมีผู้คิดค้นวิธีสอนแบบใหม่ โดยยึดแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียนเป็นพื้นฐาน (Process Approach) เป็นการนำเอาผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเขียนมาใช้ในการสอน เป็นการเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลเชิงประจักษ์กับการปฏิบัติ การสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติหรือพฤติกรรมที่แท้จริงนั้นย่อมจะเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพอันทำให้ผู้เรียนเกิดความเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น นอกจากนั้นยังมีผลการทดลองใช้วิธีสอนแบบเน้นกระบวนการกับผู้เรียนต่างชาติ พบว่าเกิดผลคือความสามารถในการเขียนของผู้เรียน เช่น ผลการวิจัยของ แอมมอน (Ammon อ้างใน Widdowson 1985 : 50) ไดอาซ (Diaz อ้างใน Widdowson 1985 : 51) ฮิลเดนแบรนด์ (Hildenbrand อ้างใน Widdowson 1985 : 51-52) ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดแบบเน้นกระบวนการมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทยด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนที่ช่วยให้นักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษามีความสามารถในการเขียนข้อความภาษาอังกฤษที่สื่อความหมายได้ โดยใช้แนวความคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการ

ขอบเขตของการวิจัย

1. รูปแบบการสอนนี้สำหรับใช้กับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยของรัฐระบบปิด เพราะเป็นรูปแบบการสอนในห้องเรียน และนักศึกษาผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพื้นฐานทั่วไป จำนวน 6 หน่วยกิต ตามเกณฑ์ของทบวงมหาวิทยาลัย กล่าวคือมีความรู้ภาษาอังกฤษเบื้องต้น ซึ่งเป็นการเรียนแบบบูรณาการทักษะทั้งสี่ (Integrated Skills) นักศึกษาเหล่านี้ได้แก่นักศึกษาระดับปีที่ 2 ขึ้นไป

2. รูปแบบการสอนนี้เป็นการสอนการเขียนระดับย่อหน้า (Paragraph Writing) ซึ่งเป็นหน่วยแรกของการเขียนความเรียง และเป็นระดับการเขียนที่ใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของหลักการเรียบเรียงการเขียน (Rhetoric) ซึ่งคล้ายคลึงกับหลักการเขียนในระดับความเรียง ดังนั้นเมื่อผู้เรียนมีทักษะการเขียนระดับนี้แล้วจะเป็นพื้นฐานสำหรับการเขียนในระดับสูงคือการเขียนระดับความเรียงหลายย่อหน้าและการเขียนเฉพาะด้านต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยนี้มาจากการพิจารณาข้อมูลดังต่อไปนี้

ผลการทดลองใช้วิธีสอนการเขียนแบบกระบวนการที่เคยทำมาพบว่า ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ เช่น บรูโน (Bruno 1984 : 2663-A) ทดลองกับนักเรียนเกรด 3-5 จากโรงเรียนประถม 3 แห่งในรัฐโคโลราโด ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกระบวนการมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการใช้หนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน แอมมอน (Ammon อ้างใน Widdowson 1985 : 50) ทดลองกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้วิธีสอนที่เน้นว่า การเขียนเป็นวิถีทางในการสื่อสาร การเรียนการสอนให้ความสำคัญกับเนื้อหาและให้โอกาสผู้เรียนในการสร้างงานเขียน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มอื่น ๆ ที่สอนโดยเน้นบทบาทครู (Teacher-dominated) และ ไดแอซ (Diaz อ้างใน Widdowson 1985 : 51) สังเกตนักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบเน้นกระบวนการพบว่านอกจากจะมีความสามารถในการเขียนดีขึ้นแล้วยังมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้ รูปแบบการสอนที่จะศึกษานี้ มีพื้นฐานมาจากแนวคิดเรื่องระบบ (Systems Approach) ซึ่งเป็นการพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ให้สอดคล้อง และส่งเสริม

ซึ่งกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่การเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนั้นรูปแบบการสอนนี้ยังใช้แนวคิดเรื่องกระบวนการเขียน (Process Approach) อันเป็นการนำผลการวิจัยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงมาเชื่อมโยงเข้ากับวิธีการสอน เพราะฉะนั้น ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการสอนดังกล่าวนี้ จึงน่าจะดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีสอนแบบเดิมที่เน้นทำงานเขียนและไม่คำนึงถึงพฤติกรรมเขียนเลย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้คือ

การเรียนการสอนตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นทำให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการสอน (Teaching Model) หมายถึงการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสอน เช่น วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการสอน และการประเมินผลอย่างเป็นแบบแผน โดยให้แต่ละองค์ประกอบสอดคล้อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing Ability) หมายถึงความสามารถในการสื่อความหมาย โดยการเขียนภาษาอังกฤษระดับข้อความ(Discourse Level)
3. การสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) หมายถึงวิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่มีแนวความคิดพื้นฐานว่า การเขียนเป็นกระบวนการ จึงมุ่งเน้นการพัฒนากระบวนการทั้งปวงที่ผู้เขียนใช้ในการสร้างงานเขียน กระบวนการดังกล่าวนี้รวมถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นก่อนการเขียน เช่น การสร้างความคิด การค้นหาข้อมูล การเลือกสรรข้อมูล การวางแผนการเสนอข้อมูล เป็นต้น ตลอดจนพฤติกรรมที่เกิดในขณะที่เขียน และการแก้ไขทบทวนจนกระทั่งงานเขียนเสร็จสมบูรณ์ การสอนแบบเน้นกระบวนการ มีขั้นตอนการสอนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ก่อนเขียน (Prewriting) เป็นการพัฒนาทักษะการสร้างความคิดหรือค้นหาข้อมูล และการวางแผนการเรียบเรียงข้อมูลที่จะนำเสนอ

ขั้นที่ 2 เขียน (Writing) เป็นการเขียนตามที่วางแผนไว้ ถือว่า
เป็นร่างที่ 1

ขั้นที่ 3 แก้ไขปรับปรุง (Revision) เป็นการแก้ไขร่างที่ 1 ชั้นแรกเป็น
การแก้ไขด้านเนื้อหาให้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ชั้นต่อไปจึงเป็นการแก้ไขด้านภาษา
ทั้งด้านความถูกต้องไวยากรณ์และการเลือกใช้คำ

4. นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย
ของรัฐระบบปิด ที่ผ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานซึ่งอยู่ในหลักสูตรพื้นฐานทั่วไป หรือหลักสูตร
การศึกษาทั่วไปอันเป็นหลักสูตรสำหรับนักศึกษาปีที่ 1 ของทุกมหาวิทยาลัยของรัฐระบบปิด
ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้รูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาไทย
ระดับอุดมศึกษา และเป็นรูปแบบการสอนที่ครบกระบวนการจึงสามารถนำไปใช้ได้ทันทีกับการสอน
ในมหาวิทยาลัยปิดของรัฐ ซึ่งผู้เรียนมีลักษณะคล้ายกัน ส่วนสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ เช่น วิทยาลัยครู
วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย เอกชน นั้น สามารถนำแนวคิดในการจัดสอนไปใช้ได้เพียงแต่ปรับ
เอกสารคำสอน และกิจกรรมให้เหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียน

2. เป็นแนวทางแก่ผู้สอนในการออกแบบการสอนที่ใช้ปัจจัยต่าง ๆ มาประกอบกัน
โดยมุ่งที่สัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน

3. ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาไทย ซึ่งจะมีผลช่วยบรรเทา
ปัญหาการว่างงานของบัณฑิต ตลอดจนปัญหาเศรษฐกิจของชาติซึ่งกำลังต้องการทรัพยากรมนุษย์
ที่มีศักยภาพทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความสามารถแก่บัณฑิตในการ
เผยแพร่ข้อมูล หรือข้อค้นพบของงานออกสู่สากลโลกได้ อันจะเป็นการนำชื่อเสียงเกียรติภูมิ
มาสู่ประเทศไทยในที่สุด